

Нека си припомним всеизвестната притча, която Господ някога по пътя Си към Ерусалим разказал на събралите се бирници и грешници. (Лука 15:11-32)

Нека обърнем внимание на четирите факта, споменати в тази притча, която не без основание е наречена перлата на всички притчи на Господ, и в която любовта на Бога към загиващото човечество е изобразена със особено ярки цветове. Отначало можем да наблюдаваме противопоставянето на блудния син, след това неговото пробуждане, покаяние и накрая прошката, която му е дарена от баща му. **Задавали ли сте си някога въпроса: С какво започва грехът? От тази притча ясно се вижда, че първата стъпка към греха и падението е противопоставянето.**

Синът нарушава общоприетото постановление за встъпването на децата в наследство след смъртта на родителите им и поисква баща си незабавно да му отдели полагащата му се част от имота. Бащата изпълнил искането му и разделил имението между него и по-големия си син. Тук Господ показва, че всеки **човек има свободата да избира между доброто и злото.**

Това е отговорът на така често задавания въпрос: Защо Бог допуска беззакония, войни, кръвопролития на земята? Факт е, че хората, притежаващи свободна воля, но намиращи се в паднало, невъзстановено състояние и подчиняващи се на своята греховна природа, изпитват привличане към злото. И всичко изглежда така, сякаш желаещия да съгреша човек, получава одобрение от Бога. Но, разбира се, всъщност това е напълно грешно! Бог не може да одобри греха, Той просто не нарушава свободната воля на човека.

Когато синът поисква да му се даде наследството, баща му вижда, че в мечтите си той вече пътува към далечни страни и че, оставайки в бащината си къща, може да стане нещастен човек и любовта към баща му може да се превърне в омраза. Затова той пуска сина си, въпреки че сърцето му в този момент невероятно е скърбяло заради неговото противопоставяне и предстоящата им раздяла. Мечтата за придобиване на независимост и задоволяване на младежките пориви, очевидно, отдавна се е настанила в сърцето на младия човек. Получавайки своя дял от наследството, без много да мисли, той събира нещата си и напусна родителския си дом.

За съжаление, младите хора често са склонни да слушат шепота на дявола, който казва нещо от рода на: „Живей живота си, освободи се от тези стари хора и прави това, което искаш.“

За известно време младежът харесва новите условия на живот. Никой не го следи, никой нищо не изисква. Той има пари, свобода и много нови приятели. Какво повече би могъл да желае!

Обаче, **окаяният човек напълно забравя, че греховното удоволствие е краткотрайно.** Той не мисли, че много скоро ще дойде различно време, когато ще пропилее богатството си, ще изпитва нужда и ще гладува, и всичките му приятели ще го напуснат.

Младежът е напуснал баща си, за да стане свободен и независим, но в крайна сметка ще стане роб. Какво унижение за юдеин да работи на езичници и да пасе прасетата! **Колко коварен е грехът! Той винаги унищожава, опустошава и води до отчаяние.** И слава на Господа, че блудният син все пак се е събудил от упойващото действие на греха.

Всеки грешник, който не е тръгнал по предназначения за него Божий път, също е заплетен в мрежите на дявола, умът му е помрачен от греха, той не осъзнава ужасното положение, в което се намира и счита всички вярващи за странни и ненормални. Докато в действителност само този, който е намерил Христос и следва по стъпките Му, е нормален човек. Идвайки на себе си, блудният син първо разбира, че положението му е безнадеждно и без помощта на баща си няма да го поправи. Имало е време, когато той е искал да се храни с рожковите, които свинете ядели, но после изведнъж разбира цялата нелепост и безразсъдството на тази идея.

Първият признак за пробуждането на човешката душа се проявява във факта, че „рожковите“ на този свят вече не могат да я задоволят. Тя е разочарована, унижена, потисната. После душата започва да осъзнава, че се чувства така, защото е виновна пред Небесния си Отец и е направила огромна грешка, като е напуснала родния си дом.

„Тате, съгреших против небето и пред тебе, не съм вече достоен да се наричам твой син, направи ме като един от наемниците си.“- С тези думи синът се е готвел да се обърне към баща си при завръщането си у дома.

Съвършено правилни и чисти намерения. Само по този начин трябва да се обърнем към Бога, връщайки се към Него. **Но само намеренията и мечтите не са достатъчни, за да се получи прошка. И колко грешници, за съжаление, спират до този момент. Трябва да помним, че просто да искаме прошка не е достатъчно, трябва и да действаме! Необходимо е искрено да се покаем пред Бога за греховете си. Истинското покаяние е не само осъзнаване на своето истинско положение пред Бога, но и волеви действия. Този, който съжалява за ситуацията, в която се е озовал, но не полага усилия да се промени, все още не се е покаял. Ако искате да станете чисти, трябва да се откажете от стария си начин на живот.**

Блудният син казал: "Ще стана да при баща си и ще му кажа ..." В оригинала думата „ще стана“-„анастас“,означава „възкръсна“. Младежът от притчата е бил мъртъв заради своите престъпления, но сега той е оживял, възкръснал. (Еф. 2: 4-5)

Да, всеки наистина покаял се човек, трябва да стане, да отиде и да изповяда греховете си пред Бога!

В Библията се казва: “Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда.” (1Йоан 1:9)

За да получим прошка, е необходимо пълно, откровено и честно признание на греховете. Помните, че щом цар Давид призна: „Съгреших пред Господа“, пророк Натан отговори: "И Господ отстрани греха ти ..." (2Царе 12:13)

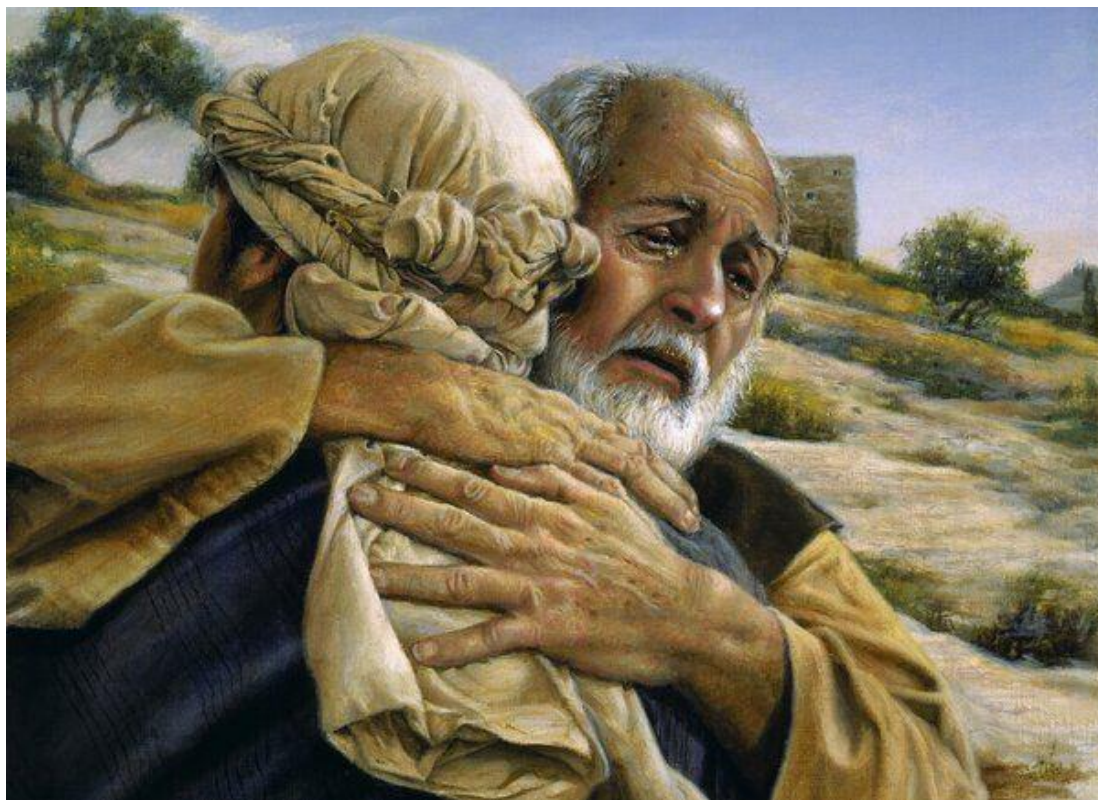
Чарлз Спърджън, след една от своите проповеди, в която той призовавал хората към покаяние, получил писмо от едно момиче, което гласяло следното: „Невероятно се радвам да ви уведомя, че Господ се смили над мен, бедно , отхвърлено от обществото момиче. Веднъж, когато цяла нощ се скитах по улиците и се чувствах напълно разбита, отидох при вас. Когато проповядвахте за прокажения, когото Христос изцелил, целият ми грешен живот се появи пред очите ми в истинската светлина. Видях, че положението ми е по-лошо от положението на прокажения. Хората се отвърнаха от мен заради многото грехове, които бях извършила. Вие продължихте да говорите, а аз започнах да гледам Исус и изведнъж получих отговор: „Греховете ти са простени.“ Аз вече не чувах проповедта, изпитвах голяма радост, мислейки, че на кръста Христос е взел също и моите грехове, греховете на бедната блудница. Когато получите това писмо се надявам да съм вече на пътя за родния си дом, от който някога избягах. Молете се за мен Господ да ме подкрепя със Своята сила. Аз никога няма да мога да ви се отблагодаря, че ме доведохте при Христос!"

След като прочел това писмо, Спърджън казал: „Ако не беше писала за намерението си да се върне у дома, бих се усъмнил в истинността на нейното обръщение към Бога. Но фактът, че падналото момиче се връща у дома при родителите си, доказва истинността на нейното покаяние. “

В заключение да споменем прошката, дадена от бащата на върналия се при него син. Разбира се, има много случки в живота, в които родителят отказва да прости на детето си. Но колко прекрасно е, че нашият Бог е истински любящ Отец, както е описано в притчата, която анализирахме днес.

Синът „стана и дойде при баща си. А когато бе още далеч, видя го баща му, смили се и като се завтече, хвърли се на врата му и

го целуваше." Синът отиде, а бащата хукна! Да, приятели, когато направим само една крачка в правилната посока, ще видим, че нашия Отец ще тича към нас.

Младежът дори не е имал време да каже на баща си: „Направи ме като един от наемниците си.“ Чувайки думите: „Съгреших против небето и пред тебе, не съм вече достоен да се наричам твой син.“, бащата казва на слугите си: „Скоро изнесете най-хубавата премяна и облечете го, и сложете пръстен на ръката му и обуца на нозете му, докарайте угоено теле и го заколете, и нека ядем и се веселим, защото този мой син бе мъртав, и оживя, изгубен бе и се намери.“ (Лука 15:22-24)

Синът, разбира се, без никакво съжаление изхвърлил старите си парцали и радостно облякъл новите чисти дрехи, те символизират избелените с кръвта на Агнето дрехи, робата на Христовото оправдание, което Бог ни дава, когато идваме при Него с искрено покаяние. Бащата подарил на сина си пръстен, той символизира печата на Светия Дух, който се дава на всички възстановени Божии деца. Този печат означава, че те сега принадлежат на Бога, защото: “Така самият Дух свидетелства заедно с нашия дух, че сме Божии чада. И ако сме чада, то сме и наследници, наследници на Бога, а сънаследници с Христа.” (Римляни 8:16,17)

Младежът бил законен син и за да подчертае допълнително статута му, неговия баща заповядва да му дадат и обувки. Преди робите и слугите ходели боси, а синът трябвало да има обувки.

Приятелю, ние не можем да си представим как може някой да откаже великата Божия любов. Нека бъдем съработници на Господа, така че колкото се може повече хора да кажат с цялото си сърце днес: „Ще стана да при моя Отец и ще Му кажа : Отче! Съгреших против небето и пред Теб.”

Превод: Светлина за теб